

FOREDRAG

Kirkesanger Åge Christensens foredrag ved Præstegårdsformiddag d. 22.10.2015.

Foredraget var så interessant, at vi har valgt at bringe det i dets fulde længde!

Aage er født på Frederiksberg d. 7.2.1937 og startede i den fremsynede kommuneskole på La Courvejens skole i 1943.

Min klasselærerinde Frk. Schaldemose, havde jeg hele min skolegang - fra 1. klasse til 5. klasse, og i mellemskolen fra 1. - 4. mellem.

Dagens gerning begyndte altid med en sang - og min yndlingssang var 'Morgenstund har guld i mund'.

Vores sanglærer var hr. Petersen, som havde børnekorsarbejde ude i byen, så han ville gerne høre os alle synge i mikrofon. Det var vist kun mig af drengene, der syntes det kunne være spændende - og bagefter kom han og sagde til mig, at han syntes jeg sang godt. Det var overraskende for mig, at der var noget, jeg var god til, men jeg blev glad for det - for jeg var ellers ikke den mest eftertragtede, når der fx skulle vælges hold til rund- eller stikbold.

Jeg var glad for skolen, og var ret dygtig, men også dygtig doven - alligevel fik jeg en god mellem-skoleeksamen. Da jeg kom i gymnasiet, indså jeg, desværre lidt sent, at det var en dårlig ide med denne dovenskab. Dog blev jeg matematisk student.

Sang og musik var der meget af i familien. Min far arbejdede i et frimærkefirma, men pga. et attentat i 1944, som medførte, at han mistede sit syn, måtte han skifte job. Han ville uddanne sig til koncertsanger, som han tidligere havde snuset til. Det medførte sangtimer hos hr. Christoffersen, og en måtte jo følge ham, og det blev mig. Jeg overværede flere sangtimer, der indeholdt sangøvelser af forskellig slags- udvidelse af stemmen - og at synge den øvede sang med vejledning.

Derhjemme havde de også opdaget den kønne drengesopran - så jeg blev ofte opfordret til at synge, når vi havde gæster derhjemme. Det kastede altid en lille skilling af sig, og det var jeg jo godt tilfreds med.

Der kom en dille, hvor alle skulle sy ryatæpper, og det blev mig i vores familie, der gjorde det, og det var ret kedeligt. Heldigvis havde min far en stor samling af især operaplader, som jeg spillede, mens jeg syede. Samtidig skrålede jeg med af fuld hals - så det var helt klart, at jeg skulle være sanger. Jeg vidste ellers ikke, hvad jeg skulle være - Jeg havde tænkt på ingeniør, men min studentereksamen var ikke meget bevendt!! - men ja, jeg fik den altså!

Så skulle jeg være soldat i 16 måneder - og det ville jeg have overstået.

Herefter opsøgte jeg kammersanger Holger Byrding, som indvilgede i at høre på mig med henblik på at søge ind på musikkonservatoriet. Han mente ikke det var umuligt, og gav mig gratis undervisning. Resultatet var positivt, og i januar kunne jeg starte min uddannelse der.

Helt glat var det nu ikke gået, man skal nemlig kunne mere end blot at synge pænt. Man skal kunne spille klaver, man skal kende noget til musikteori og hørelære. Jeg kunne spille en lille bitte smule klaver - teori og hørelære var ukendt for mig - Foruden mig, var en anden ung mand til optagelsesprøve. Han hed Willy Hartmann også elev af Holger Byrding. Han kunne end ikke spille klaver, men havde en pragtfuld stemme. Mange af konservatoriets professorer mente ikke, at man på trods af vore gode stemmer, kunne optage os med de mangler, vi havde. Der var dog en professor, der havde en anden mening. Han syntes, at vi skulle ind, og det vi manglede, skulle han nok lære os.

Vi var hos ham i 3 år, og vi elskede ham. - Vi kaldte ham onkel Finn - men nogle gange var han fraværende - så vi måtte have vikar. Det blev, den i dag verdensberømte komponist Per Nørgaard - en fabelagtig god pædagog, som var et fint supplement til Høffding.

Han gav mig på et tidspunkt noderne til nogle af hans sange - tekster af blandt andre Johannes V. Jensen og Jens August Schade – Dem har jeg haft megen fornøjelse af, men jeg mangler stadig at synge dem for ham..

Konservatoriet varer normalt 4 år - og er niveauet højt nok, kan man være heldig at få tildelt et 5. år, - og det fik jeg. Jeg fik dermed 1 års mere gratis undervisning.

Det var selvfølgelig dejligt alt sammen, men der er jo også noget, der hedder økonomi, og dengang var der ikke noget, der hed SU. Så da Willy Hartmann og jeg fik tilbudt en kirkeplads i Nazaretkirken på Østerbro, sagde vi selvfølgelig ja tak.

Det var ikke meget vi kendte til den danske salmebog - så vi måtte lære dem hen ad vejen.

Nodebøger ligger i kirken, og de bliver ofte signeret af dem, der havde sunget i kirken – i dette tilfælde Frans Andersson og Niels Møller, senere operachef.

Senere kom jeg til Simeonskirken, for endelig at blive engageret til Københavns Domkirke af Mogens Wøldike.

Da jeg 1968 flyttede til Farum, blev der for langt til Domkirken, så jeg sagde op og besluttede at stoppe min kirkesangerkarriere. Imidlertid skulle vort skattesystem laves om til kildeskat, hvilket medførte, at 1969 blev det såkaldt skattefrie år. Det fik mig til at snappe endnu et år som kirkesanger, Det blev i Søborgmagle kirke, hos Jørgen Haldor Hansen. Det ene år blev pludselig til 6, men så blev jeg i '75 ansat i Reerslev Kirke, hvor jeg jo stadig er.

Det Kongelige Teaters Operakor

I 1960 skulle Richard Wagners opera 'Den flyvende Hollænder' sættes op på Det Kongelige Teater af Wieland Wagner, barnebarn af komponisten. - Wieland var meget berømt og af nogle berygtet for at forny måden at opføre sin farfars operaer. Han var meget efterspurgt og stillede store krav. Den flyvende Hollænder er en stor koropera. Det Kgl. Operakor var dengang ca. 50 fastansatte, men Wieland forlangte et kor på omkring 100! Det gav godt nok teatret grå hår i hovedet. Hvor skulle man fin-

FOREDRAG

de 50 sangere, og hvad med udgifterne? Det sidste ved jeg ikke så meget om, men jeg vidste, at der skulle bruges en frygtelig masse sangere, så jeg meldte mig til optagelse hos den navnkundige syngemester Harald Agersnap, kaldet Snappen - den daglige leder af operakoret. Det gik godt, og jeg blev engageret som assistent. Blandt de mange andre var der en tenor, som vi kun så et par gange. Han hed Dario Campeotto. Han var kommet til at synge en sang, der hed 'Angelique' og så havde han ikke tid til Wagner.

Operaen fik fantastisk succes, og Wagner senere til 'verdens bedste operakor'- Som 'Den Flyvende Hollænder' stod Frans Andersson og sang hovedpartiet, mens et andet stort parti 'Erik' blev varetaget af Niels Møller, og mellem det 100 mands store operakor stod Aage Christensen og sang med på et krævende korparti.

Hvis en opera kræver et større kor end det fastansatte, råder teatret over en række assistenter, som kan indkaldes til den nødvendige udvidelse. Jeg var nu blevet en af disse, så da Carl Nielsens 'Saul og David' skulle op, kom jeg med. I 2den akt, skulle jeg sammen med 12 kolleger være krigere, hvis opgave det var at komme snigende ind fra siden med løftede spyd for at true Kong Saul. Nogle skulle jo gå først og komme langt ind på scenen, mens andre, heriblandt mig, måtte holde os lidt mere ydmygt tilbage. Under en prøve spørger en af dem længst fremme mig imidlertid, om ikke jeg ville bytte med ham, for han turde ikke rigtigt, og selvfølgelig turde jeg det, jeg den kommende scenekunstner. Den 'bange' var for øvrigt elev på Akademiet, som jo lå lige ved siden af. Han hed forresten Svend Wiig Hansen. Vi var gode venner siden da.

Foruden min kirkeplads, havde jeg også arbejde i Radiokoret, hvor der faktisk var en del at lave. Det bød også på store og dejlige musikalske oplevelser, ofte med fremragende solister og dirigenter. Men også programmer med danske sange, som jeg holdt meget af. Dengang eksisterede der også et underholdningskor, hvor jeg nu og da fik et job. Det var ofte operetteopførelser, som i hvert fald kormæssigt ikke indeholder verdens mest vidunderlige ting, men som til gengæld ofte er rigtig sjove. Nå, kirkekor, radiokor og operakor, det krævede nu og da sin mand. I flere år kunne en dag meget vel se sådan ud: 9.15-11 radiokor, 11.30 -15.30 operakor, 16-18 radiokor og kl. 20 forestilling! Og så naturligvis kirkekor om søndagen. Det var selvfølgelig ikke hver dag, men ikke helt sjældent. Vi var en del kolleger, der havde det sådan, og hvis nogen spurgte, hvad vi lavede, var svaret, "vi er syngeriarbejdere", men vi kunne jo lide det.

Dejligt med alle de opgaver, men en fastansættelse i Det Kongelige Operakor, som et nærmest uopnåeligt mål, var sagen.

Det er sådan, at et kor består af et antal sangere. Der er sopraner, alter, basser og tenorer, der så er opdelt i 1., 2., tenor, 1., 2. sopran osv. Jeg ville i koret blive 1. bas eller baryton. Af dem var der 7 pladser, og for at der skulle blive en ledig til mig f.eks. måtte en jo gå ud.

Dette skete nu og da, og så var det jo med at melde sig som interesseret. Man indsendte en ansøgning, og fik efter nogen tid svar på, om teatret ville høre på en eller ej... Hvis man får ja, skal man indstudere et par arier, som man skal synge foran en

hel 'kødrand' af mennesker. Der sidder repræsentanter fra koret, der sidder fra orkestret, der sidder dirigenter, og teaterchefen ca. 20 - 25 mennesker.- Man skal typisk synge 2 arier (1 som teatret har valgt man skal synge og en man selv har valgt at synge og så skal man synge et stykke af en korsats).

Sådan er det, og det lykkedes mig 3 gange at blive nr. 2, men det kunne jeg ikke bruge til ret meget. Så tiden gik, og jeg tænkte ved mig selv, at så kunne det også være lige meget. Men i 1974 var der pludselig 2 pladser, der blev ledige, så jeg tænkte at jeg alligevel ville prøve en gang til. Det gjorde jeg så og gik hjem uden at tænke så meget mere på den ting. Samme aften, hvor vi sidder hjemme og spiser i vort køkken, ringer telefonen. Det var Ib Jacobsen. Han var kor-regissør, den mand, der tager sig af noder, sygemeldinger og alt muligt praktisk. Jeg tænkte, at der nok var en ny opgave til mig, og det var jo dejligt, men så siger han til mig: "Du fik pladsen." Altså -

Hr. Petersens udtalelse om at jeg sang godt kom bag på mig, men dette her kom fuldstændig bag på mig. Det var simpelthen bare fuldstændig fantastisk. Så nu havde jeg fået en fast stilling med pension og det hele - som 38-årig - og med udsigt til 18 års fast ansættelse ved Det Kongelige Operakor. Pensionsalderen var 56 år - ud fra den betragtning, at når man fyldte 56 år, så kunne man ikke synge mere. For damerne gjaldt det 53! Det har senere vist sig ikke at være særlig hensigtsmæssigt.

Den første opera, som fastansat jeg var med i, var en barokopera om en legende med en kristen kriger og en muslimsk hunkriger - meget romantisk opera. Dernæst satte man Rosenkavalieren op - en kæmpe opera af Richard Strauss. Det blev en forestilling så flot så flot, hvor jeg fik en pæn stor rolle. Jeg blev rosende anmeldt i Kristelig Dagblad for denne rolle, som havde, den for en operasanger ejendommelige egen-skab, at den var stum! Jeg spillede Baron Ox-s (Åke Haugland) illegitime søn Leopold.

Åge viste en del fotos af de utallige forestillinger, som han gennem årene har været med i bl.a. Maskerade og Kærligheden til de 3 appelsiner af Sergej Prokofjev som de også optrådte med i Covent Garden i London. Den blev instrueret af Flemming Flint og blev en kæmpe succes.

Ansættelsen, som er begrænset til de 56 år, kan hvis teateret finder det hensigtsmæssigt, foreslå forlængelse af ansættelsen. Det tilbud fik jeg, men det var ikke økonomisk godt. Så jeg valgte min frihed. Mens man er fast ansat på teatret, al lykke til trods, 'er man bundet på hænder og fødder' - hver eneste dag i sæsonen er det sådan, at man hver spilledag fra 18.00-19.30, skal kunne træffes på en telefon, i fald dagens forestilling er skiftet - og det er hårde sager!! Man kan dog få orlov - en betinget - og ubetinget orlov. Ved en betinget orlov er taksten stadig den samme. Du kan risikere at blive kaldt ind, men du bliver ikke trukket i din løn. Hvis du har en ubetinget orlov,

FOREDRAG

så kan du ikke blive kaldt tilbage, men uanset om du skulle være brugt eller ej pågældende aften, så bliver du trukket i din løn. Det var altså meget anstrengende og det gjorde også, at det var svært for os, for godt nok er det dejligt at være på opera eller teater, men når man er sanger eller musiker, så vil man også godt noget andet. Man kan fx godt synge lieder, som jeg, eller underholde rundt omkring, og det har jeg heldigvis også kunnet, men det er meget svært. Fritidens time var slået, så jeg kunne bestemme selv.

Men mens jeg var i min faste stilling, så havde jeg det held, at jeg sang Glunterne sammen med en kollega, Poul Andersen og hans kone, der var pianist. Vi tog fat i det daværende Arte, som tog os ind i programmet, så vi underholdt rundt omkring. Det var rigtig sjovt og jeg elskede at synge disse Glunter - de ligger så godt for en som mig. Vi havde så stor succes, så Poul en dag sagde: "Ved du hvad, skulle vi ikke prøve at henvende os til Otto Leisner og spørge, om han ikke kunne tænke sig at lave et program?", og det ville han gerne. Vi lavede så et langt tv-program, hvor han præsenterede det, og det er genudsendt flere gange. Jeg faldt tilfældigt over en anmeldelse, det var vist i Ekstra Bladet, og de skrev, at vi sang rigtig godt, så det var jo herligt. Jeg fortsatte så som assistent ved teatret og opnåede dermed at komme over på den ny opera, hvilket jo var meget spændende. Jeg henvendte mig til Den Jyske Opera for at høre, om de kunne bruge mig der. Det kunne de godt, så jeg blev ansat i deres ekstrakor og det gav mig 3-4 år med rigtig gode oplevelser. Den første forestilling jeg var med i var 'Greven af Luxenborg' af Franz Lehar, som blev efterfulgt af mange herlige forestillinger, som blev vist over hele landet. Ikke mindst dette at komme med rundt på turne, til steder i landet jeg godt kendte, (det havde frk. Schaldemose lært mig), men som jeg aldrig havde haft tid (fritid) til at besøge, var vidunderligt. Tiden på 'Den Jyske' blev også krydret med en række små hyggelige roller, som gjorde det hele rigtig sjovt.

Aage, som den gamle kat
Jeronimus i "Cats"

Mit sidste teater blev Det ny Teater i København, hvor jeg i to sæsoner medvirkede som teaterdirektøren i 'Fantom of the Opera' og én sæson i "Cats", hvor jeg, som bliver hejst 5 meter op stående på et stort billdæk synger en stor arie 'How to adress a Cat'. Den nød jeg, og vist også mange andre.

Vi afsluttede den hyggelige formiddag med 'Den blå anemone' og 'Dybt hælder året i sin gang'!

Tak for mange gode oplevelser og sammenkomster, hvor vi har nydt godt at din smukke sangstemme. Vi ser frem til mange flere!!